

grænserne så voldsomt, med meget alvorlig kriminalitet.

Vi kan jo sondre mellem forskellige slags kriminalitet; det kan regeringen forhåbentlig også stadig væk. Fordi noget er forbudt, er det ikke alt sammen lige alvorligt, og menneskesmugling har altså den dobbelthed i sig, at den i den grad fodres og næres, plejes og pusles af en regerings asylpolitik, som er – jeg kom før til at sige, at det er den værste, det er den selvfølgelig ikke, der findes værre – noget, vi ikke kan være bekendt.

Og det er den ligestilling af meget alvorlig kriminalitet med menneskesmugling, som gør, at vi ikke vil det her.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan springe det sidste punkt over, for dér er jeg fuldstændig enig med fru Margrete Auken.

Men jeg er ked af, at ministeren ikke kommenterede spørgsmålet om ikkeidentificeret kriminalitet, for det er jo det, der er en nyskabelse. Og det var også det, jeg lagde vægt på i det, jeg sagde. Den helt afgørende nyskabelse i det her er den ikkeidentificerede kriminalitet, ikkeidentificerede forbrydelse, som man kan straffes for.

Jeg tror, at man skal tilbage til hekseprocesserne for at se den type af begreber: Ikkeidentificeret kriminalitet. Uanset hvordan man vender og drejer det, er det et opgør med den idé, at folk er uskyldige, indtil deres skyld er bevist. Det kan man altså ikke snakke sig fra. Man kan sådan set heller ikke tie det, der sker her, ihjel. Derfor er det det afgørende spørgsmål.

Så siger ministeren: Jamen det er jo kun Centeret for Menneskerettigheder, og der er ikke så mange andre osv., der har haft indvendinger. Men det, der er problemet, er, at vi i de her dage har lovforslag efter lovforslag, hvor Centeret for Menneskerettigheder, Advokatrådet og andre rejser spørgsmålet om retssikkerheden. Og det er summen, der er problemet. Problemet er der ikke, hvis det kun var et forslag, som man svarede på. Problemet er summen, nemlig flere og flere forslag.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Helge Adam Møller som ordfører i anden runde.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har ikke noget imod, at debatten er hård og skarp og går lige ind til benet, når der er noget, man er uenig om. Men jeg har noget imod, at

man ikke fortæller sandheden eller i hvert fald kun en meget lille flig af sandheden og så fortier den store del af sandheden.

Når justitsministeren siger, det ikke er rigtigt, at dette lovforslag er træneret og selve tankegangen bag at give politiet bedre beføjelser ikke er træneret, så passer det ikke.

Det blev behandlet første gang i Folketinget i maj 1995, altså for to år og fjorten dage siden. I den debat sagde den daværende justitsminister, som kommer fra samme parti som den nuværende justitsminister, at der i efteråret 1995, det er altså næsten to år siden, ville blive fremlagt en omfattende pakke til bekæmpelse af den organiserede kriminalitet. Det skete ikke.

Statsministeren gik på talerstolen ved åbningstalen i oktober 1995, altså for næsten to år siden, og sagde, at der ville blive fremsat et lovforslag om den organiserede kriminalitet. Det skete ikke.

Hvis det ikke er trænering, så ved jeg ikke, hvad trænering er.

Vi fremsatte så i anden omgang et beslutningsforslag. Det blev nedstemt, og vores tredje beslutningsforslag blev nedstemt. Så blev det her forslag fremsat i november 1996. Hvad stod der om ikrafttrædelsesdatoen? Der stod den 1. februar 1997, og hvad sluttede justitsministeren, regeringens daværende justitsminister – også socialdemokrat – sin tale i Folketinget den 6. december 1996 med at sige? Jeg skal citere fra Folketingets forhandlinger 1996-97, side 2214: »Jeg ser gerne, som nogle af ordførerne har været inde på, at lovforslaget hurtigere bliver behandlet og vedtaget, for vi står faktisk til halsen i rockerproblemer ...«

Og så må jeg sige, at forslaget altså var fremsat af regeringen på vegne af Socialdemokratiet og De Radikale. De Konservative og Venstre sagde, at vi var klar til at vedtage det inden jul, så man havde klart flertal for at få det vedtaget, og alligevel vedtages det først i dag. Det er sandheden – ord til andet.

Og så savner jeg stadig væk en forklaring på, hvorfor det skal være strafrit at give falske alibier til politiet. Det er der ikke nogen der har villet svare på, hverken justitsministeren eller de to øvrige ordførere, og det er selvfølgelig, fordi der kun er et eneste formål: Man vil ikke give politiet et arbejdsredskab, som gør det lettere at fange de kriminelle. Hvorfor vil man ikke det?